

И Славчо испъшка.

— Азъ ти казвамъ, че той дори не е забѣлѣжилъ това; голѣмцитѣ незабѣлѣжаватъ такива малки работи.

— Именно, голѣмцитѣ...за това сж и голѣмци, защото забѣлѣжаватъ и най-мамкитѣ работи... Ние, дребнитѣ хора, сме късогледни и късоуми. Колко пжти азъ, като отивамъ на служба, минавамъ край свѣти Кралъ, безъ да го видж! Послѣ се чудж: бе кога минахъ край черковата? Ти добрѣ ми каза: хаплю съмъ азъ...

— А азъ, като дойдѣ одежѣ, рѣкохъ си: тя се свърши: нашъ Славчо е испъденъ, а кжщицата ни — още не сме си я отплатили.

— Ти си го рѣче и го вѣрвай, продължаваше Плужевъ да се наддумва съ жена си, като желаше да убѣди и нея въ близостъта на котосрофата; — азъ съмъ вече отчисленъ, пропадналъ човѣкъ... Да, забравихъ да ти кажж: когато се извърнахъ та го видѣхъ, той казваше на началника тие думи: „Утрѣ приготи бумагата, да подпишж...“ Бумагата, разбирашъ? Моята присжда азъ чухъ... И стори ми се тѣй, че ме погледна сърдито, като свѣткавица бързо, ама съ крайчеца на едното си око... Ахъ нещастенъ ази!

Пена напусто се опита да му распръсне страхуванието — Беспокойствието и нея улови: възможно е сичко. Малко ли чиновници всѣки день вадатъ, за още по-дребни причини, и съвсѣмъ безъ причина!... Ни тя, ни той не вечеряхж. Плужевъ си лѣгна, като въ трѣска. Блѣноветѣ му, смутни и мжчителни, бѣхж пълни съ намусения образъ на министра, който го гледа съ крайчеца на едното око, съ министерский разсиленъ, който му носи „бумагата“ на нещастieto му, съ тро-